

dygtig som Militærarbejder, ubetinget maa erklares for afstaaet fra Afgang til Invaldforsørgelse. Vistnok vil den, der befinder sig i nysnævnte Stilling, selv ganske bortset fra Affattelsen af § 9, i de allerfleste Tilfælde mangle Adkomst til Invaldforsørgelse, fordi Lovens § 12, foruden den i § 9 anførte Betingelse, endvidere betinger Forsørgelsen af, at Bedkommendes Evne til at sørge for sit og sin Families Underhold er svækket i væsentlig Grad ved Beskadigelsen, en Betingelse, som i Almindelighed ikke vil findes opfyldt af den, der er anset for tjensteddygtig som Militærarbejder. Men der kan dog findes Legemsbeskadigelser, som, uden at gjøre Bedkommende udygtig til enhver Tjeneste som Militærarbejder, under visse Forudsætninger undtagelsesvis maa erkjendes for at svække hans Erhvervsøve i en væsentlig Grad, f. Ex. Tabet af en Finger for visse Klasser af Haandværkere. I slige Tilfælde at udelukke den Bedkommende fra Invaldforsørgelse vilde ikke blot være ubilligt, men ogsaa staa i Strid med Lovens almindelige Grundsætning, at ikke Legemsbeskadigelsen i og for sig, men dens Indflydelse paa den Enkeltes Erhvervsøve er det Afgjørende for Spørgsmaalet om hans Adkomst til Invaldforsørgelse. I nærværende Lovforslag er det derfor fundet rigtig at foreslaa en Affattelse af § 9, hvorved en saadan Afvigelse fra Lovens almindelige Grundsætning vil undgaas, skjøndt det, som allerede bemærket, kun vil være ganske enkelte Tilfælde, hvori den under den nugældende Lov overhovedet kan opstaa.

Til § 9.

Naar Lovens § 10 ved at give dem, der uden at henhøre til Hærens og Søværnets i Forslagets § 2 nævnte Personer beordres til Forretninger i militært Diemed, lige Krav paa Invaldforsørgelse med disse tilføier, at hver især af dem bliver at indordne under den militære Klasse, som det ham overdragne Hverv efter sin Beskaffenhed nærmest maa anses for at vedkomme, kan man ikke tvivle om, at denne Tilføielse er en Læring fra det oprindelige Lovudkast, hvori Invaldforsørgelsen var fastsat til visse samlede Sætser

for hver Pensionsklasse, og altsaa den, der overhovedet skulde have Invaldforsørgelse, nødvendigvis maatte henhøre til en af disse Klasser. Saaledes som Invaldforsørgelsen er ordnet i Loven, behøves dette ikke, og det synes ogsaa i og for sig urimeligt, at Bedkommende, skjøndt han ikke henhører til Underbefalingsmændenes og de Meniges samt de med dem Eigestilledes Klasser i sin Forsørgelse skal have indbefattet et egentligt, udelukkende paa Tjenestetid og Tjenestegrad grundet Pensionsbeløb, især da dette under alle Omstændigheder maa blive høist ubetydeligt; men saaledes som Lovbestemmelsen lyder, antages dette dog for uundgaaeligt, eftersom den militære Klasse, hvortil han udtrykkelig skal henhøre, alene har Betydning med Hensyn til det omhandlede Beløb efter Lovens § 12 a. I den foreslaaede Redaktion af Lovforslagets § 9 er dette forandret.

Man har tillige her optaget Udvalgets Forslag om, at Personer, som beordres til Forretninger i militært Diemed, kun faae Krav paa Invaldunderstøttelse, naar de ikke kunne undslaa sig for disse Forretninger, f. Ex. Skandsarbejde, Vagtjørjel o. desl. Man har faa meget lettere kunnet gaa ind paa en saadan Tilføielse, som man ikke derved har afstaaet sig Muligheden af ad anden Veie at søge udvirket en Understøttelse for en af Staten antaget Arbejder, som maatte komme til Skade under saadanne Omstændigheder, at der var Anledning til at yde ham Hjælp.

Til § 10.

I Udvalgetbetænkningen henledes Opmærksomheden paa, at der under Udførelsen af den militære Tjeneste undertiden forekomme Legemsbeskadigelser, der ikke strax berøve den Paa-gjældende hans Tjenestedygtighed, at det, naar Følgerne senere vise sig, ofte kan være umuligt for Bedkommende at oplyse de Tilfælde, der have foranlediget dem, og at det derfor kunde være ønskeligt i Loven at indsætte en Bestemmelse, som kunde sikre dem, der i Fremtiden maatte komme i slige Tilfælde, at Bedrifterne for deres Berettigelse til Invaldforsørgelse kunde være tilfede.